

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.273 van 22 september 2015
in de zaak A. 212.021/XIV-36.283**

In zake : Willem LANIN
 wonend te 1853 Strombeek-Bever
 Begonialaan 10
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 maart 2014, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 13 februari 2014
inzake het beroep van verzoeker tegen het besluit van de gouverneur van
Vlaams-Brabant d.d. 19 juli 2013.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het
geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 mei 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die in persoon verschijnt, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is houder van een sportschutterslicentie.

3.2. Op 5 juni 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een vergunning tot het voorhanden hebben van een lang wapen met getrokken loop, merk CZ, model en type 1VZ58 halfautomatisch, kaliber 7,62x39 Kalashnikov.

3.3. De aanvraag wordt op 19 juli 2013 geweigerd door de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant.

3.4. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing wordt op 13 februari 2013 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

“[...]”

Overeenkomstig artikel 11, §3, 9° van de wapenwet moet het type wapen in overeenstemming zijn met de reden waarvoor de vergunning gevraagd wordt. Op basis van de omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de

wapenwetgeving betekent dit dat het type wapen nuttig moet zijn in het kader van de ingeroepen wettige reden.

Aan deze voorwaarde kan enkel worden voldaan indien u kan aantonen dat u regelmatig met voormeld vuurwapen gaat schieten.

Uit uw dossier blijkt enkel dat u houder bent van een sportschutterlicentie die o.a. geldig is voor vuurwapens in de categorie D, zijnde de categorie waartoe het wapen waarvoor u een vergunning aanvraagt, behoort.

Uit de bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt echter niet dat u regelmatig met dergelijk type vuurwapen gaat schieten. Het is ook niet duidelijk waar u met dit vuurwapen en dergelijk kaliber terecht kan. Er werd immers geen attest van een schietstand bijgevoegd.

Tenslotte blijkt uit uw dossier dat u reeds houder bent van een vergunning voor een gelijkaardig type vuurwapen. De wapenwet verbiedt inderdaad niet - zoals u stelt in uw beroepschrift - dat men houder is van meerdere gelijkaardige vuurwapens, doch vereist daarentegen wel dat u voor elk vuurwapen aantoont dat het nuttig kan gebruikt worden voor de ingeroepen wettige reden.

Uit uw dossier blijkt dat u reeds houder bent van een vijftigtal vuurwapens, waarvan zevenentwintig deel uitmaken van een verzamelerkenning. Met de overige vuurwapens beschikt u ruimschoots over de mogelijkheid om aan sportief en recreatief schieten te doen.

De toegevoegde waarde van een - in dit geval - vierentwintigste vuurwapen - dat overigens zeer gelijkaardig is met een vuurwapen dat u reeds voorhanden heeft - blijkt niet uit de vergunningsaanvraag noch uit het beroepschrift, terwijl het louter voorhanden hebben (en opslaan) van een dergelijk groot aantal vuurwapens daarentegen een gevaar creëert voor de openbare orde en veiligheid.

Artikel 16 van de wapenwet staat het opslaan van vergunningsplichtige vuurwapens of munitie enkel toe als voor de betrokken hoeveelheid een wettige reden bestaat, o.m. het wettig voorhanden houden van meerdere vuurwapens en een noodzakelijke hoeveelheid munitie daarvoor.

Het voorhanden houden van een vijftig vuurwapens in totaal, waarvan drieëntwintig louter en alleen met het oog op sportief en recreatief schieten, houdt op zich reeds een gevaar in voor de openbare orde en veiligheid, dermate dat het niet wenselijk is dit risico te vergroten door dit aantal nog uit te breiden zonder dat daar een gemotiveerde toegevoegde waarde voor is.

De gouverneur van Vlaams-Brabant heeft u terecht gevraagd om uw vergunningsaanvraag bijkomend te willen motiveren. Hierop heeft u echter geantwoord dat een voorhanden hebben van die sportschutterslicentie volstaat als bewijs van de wettige reden.

Het individuele belang bij het uitoefenen van een hobby, zoals het sportief en recreatief schieten, kan echter niet primeren op het algemeen belang van de bescherming van de samenleving tegen ongelukken met of misbruik van vuurwapens.

Bijgevolg wordt uw beroep verworpen en wordt uw aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van voornoemd vuurwapen geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in een eerste middel machtsoverschrijding aan ingevolge de schending van artikel 11, § 3, van de wapenwet. Hij zet uiteen dat de wetgever de bedoeling had om alle vergunningsvoorwaarden limitatief op te sommen in de wet. Hij betoogt dat de wettige reden “sportief en recreatief schieten” volgens het koninklijk besluit van 29 december 2006 ‘tot uitvoering van sommige bepalingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens’ (hierna: het koninklijk besluit van 29 december 2006) voldoende wordt bewezen door het voorleggen van een geldige sportschutterslicentie of schriftelijke bewijzen. Er moet dus alleen een bewijs worden geleverd dat de aanvrager daadwerkelijk schietactiviteiten beoefent om deze reden te bewijzen en een geldige sportschutterslicentie bewijst dus voldoende de ingeroepen wettige reden. Er wordt geen enkele andere voorwaarde vermeld. Verzoeker voert aan dat, niettegenstaande de door de wetgever opgestelde richtlijnen en voorwaarden waaraan hij heeft voldaan, de verwerende partij de vergunning weigert omdat aan de volgende bijkomende voorwaarden niet zou zijn voldaan:

“- Aantonen dat verzoeker met voormeld wapen regelmatig gaat schieten, terwijl verzoeker daarvoor de nodige vergunning nog niet verkregen heeft (de aanvraag betreft inderdaad het voormelde wapen...).

De wapenwet bepaalt in geen enkel artikel dat de aanvrager van een vergunning eerst zou moeten gaan schieten met het wapen, dat onderwerp is van de aangevraagde vergunning, alvorens voor dat wapen een vergunning te kunnen aanvragen. Ook nergens in één van de omzendbrieven wordt een dergelijke verplichting opgelegd.

- Bijkomende bewijzen aanvoeren dat verzoeker met het type wapen, als dat waarvoor hij een vergunning aanvraagt, regelmatig gaat schieten, terwijl verzoeker, conform artikel 2 van het KB van 29 december 2006, een geldige sportschutterslicentie voor de betrokken categorie wapens, namelijk categorie D, voorgelegd heeft en dus duidelijk wettelijk voldaan heeft aan het bewijs van de aangevoerde reden: voor de reden ‘b’ zijnde ‘sportief EN recreatief schieten’ moet inderdaad worden voorgelegd: een geldige sportschutterslicentie OF schriftelijke bewijzen van vroegere deelname aan dergelijke activiteiten. De geldige sportschutterslicentie bewijst dus voldoende de ingeroepen wettige reden volgens dit artikel 2, 2°. Er wordt geen enkele andere bijkomende voorwaarde vermeld. De wapencategorie in de sportschutterslicentie kan trouwens niet behouden worden

indien er geen schietbeurten met die categorie wapens beoefend worden. De wetgever heeft duidelijk en zonder enige twijfel bepaald welk document er juist moet aangevoerd worden: ofwel een geldige sportschutterslicentie, ofwel schriftelijke bewijzen van vroegere deelnames aan dergelijke activiteiten. Verweerder voert hier op eigen initiatief, zonder enige wettelijke grondslag, nog een bijkomend bewijs in, als vergunningsvoorwaarde.

- Het leveren van een attest van een schietstand waar het betrokken wapen kan gebruikt worden, terwijl de overheid zelf de erkenningen aflevert voor de schietstanden en terwijl daarenboven door tienduizenden vergunde wapenbezitters van dergelijke wapens, deze wapens daadwerkelijk sinds tientallen jaren gebruikt worden in die erkende schietstanden.

- Het aanvoeren van een specifieke motivering over een 'toegevoegde waarde' voor de verwerving van een gelijkaardig type of identiek wapen, terwijl het nuttig gebruik van het wapen reeds duidelijk aangetoond en bovendien aanvaard werd voor het reeds effectieve bezit van een dergelijk wapen door verzoeker. Nergens in de wapenwet heeft de wetgever voorzien dat de aanvrager van een vergunning een motivatie zou moeten aanvoeren over een zogenaamde 'toegevoegde waarde' voor de aanschaf van een bijkomend gelijkaardig wapen.

- Het aanvoeren van een bewijs van een zogenaamde 'toegevoegde waarde', nog een bijkomende voorwaarde, terwijl de wetgever die nergens in de wapenwetgeving voorzien heeft, die nergens in de omzendbrieven beschreven of opgelegd wordt, en die trouwens in geen enkele Waalse provincie opgelegd wordt, conform de bepalingen van de wapenwetgeving en de voorschriften in de omzendbrieven. [...]"

Bovendien stelt de verwerende partij willekeurig de grens op het aantal wapens dat mag worden bijgehouden voor sportief en recreatief schieten op 23 stuks, zonder enige grond of bevoegdheid daartoe en terwijl de wetgever bovendien nergens een maximum heeft vermeld van het totaal aantal wapens dat mag worden bijgehouden. Volgens verzoeker roept de verwerende partij onterecht en willekeurig een gevaar voor de openbare orde in, zonder enige objectieve feitelijke of wettelijke grondslag. Voorts is de aanhaling van artikel 16 van de wapenwet voor verzoeker een raadsel omdat deze bepaling alleen de opslag toelaat aan personen die daarvoor een geldige reden hebben. En die is er.

Samengevat besluit verzoeker dat de bestreden beslissing artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet schendt in de mate dat de verwerende partij de toekenning van de vergunning weigert door het invoeren van bijkomende voorwaarden, niet voorzien door de wetgever in de wapenwet en haar uitvoeringsbesluiten, dat de ingeroepen motivatie ter staving van deze bijkomende voorwaarden volledig willekeurig is, gebaseerd op persoonlijke opvattingen en op geen enkele wijze aangetoond of ondersteund wordt in de wapenwet noch door

objectieve veiligheidsmaatregelen, terwijl het type wapen wel degelijk gebruikt kan en mag worden voor het sportief en recreatieve schieten en het daarvoor momenteel ook daadwerkelijk gebruikt wordt in het Koninkrijk en door verzoeker zelf, die voor een gelijkaardig wapen zonder problemen een vergunning verkregen heeft onder de bepalingen van de nieuwe wapenwetgeving en zonder al deze bijkomende voorwaarden.

5. In de memorie van antwoord repliceert de verwerende partij dat verzoeker weigerde om aan de gouverneur bijkomende uitleg te verschaffen over het gebruik van het 24ste wapen dat hij voor de beoefening van het sportschieten wenste te gebruiken, en evenmin gaf hij daaromtrent enige uitleg in het beroepschrift. Er bestaat bijgevolg twijfel over verzoekers werkelijke intentie om het wapen te gebruiken voor de ingeroepen wettige reden, vermits hij reeds beschikt over een wapen van hetzelfde type dat volkomen gelijkaardig is en hij over nog meer dan twintig andere wapens beschikt die hij reeds aanwendt voor de beoefening van het sportschieten. Als verzoeker immers een wapen zou vergund krijgen met als wettige reden het sportschieten zonder dat hij dit wapen ook daarvoor zou aanwenden, is het wapen in feite bestemd voor een verzameling, hetgeen een andere wettige reden is dan de ingeroepen reden.

Voorts betoogt de verwerende partij dat uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 29 december 2006 blijkt dat de voorwaarden gesteld in artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet als aangenomen mogen worden beschouwd bij voorlegging van een geldige sportschutterslicentie en als wordt aangetoond dat het wapen uitsluitend voor deze reden zal worden gebruikt. Het sportschieten veronderstelt een activiteit en niet louter een passief bezit. Het hebben van de intentie volstaat volgens de verwerende partij niet om het sportschieten te verantwoorden. De sportschutterslicentie heeft daarbij hoofdzakelijk als functie het gebruik van de wapens te regelen tijdens het sportschieten. Er is dan ook een rechtsgrond voor de beoordeling van het vervullen van de door de wet gestelde voorwaarden ten bewijze van de wettige reden. De verwerende partij meent dat er geen sprake is van een bijkomende en niet door de regelgeving gestelde

voorwaarde, maar wel van een weigering van verzoeker om zijn medewerking te verlenen.

In de mate dat het niet vaststaat dat verzoeker het type wapen gebruikt voor de uitoefening van de ingeroepen wettige reden, stelt zich volgens de verwerende partij het probleem van de opslag. Volgens haar is de bestreden beslissing nog meer gegrond op het gevaar dat de aanwezigheid van een verzameling wapens en een groot aantal wapens bestemd voor sportschieten op één locatie kan betekenen voor de openbare orde en veiligheid. Bij het door één persoon houden van meer dan 50 wapens dient de verwerende partij zich de vraag te stellen of er een gevaar is voor de openbare orde en veiligheid. Daarbij is de overtuiging dat het bijkomend vergunnen van een wapen voor een ingeroepen wettige reden waarvan zowel het effectief bestaan als het belang voor de betrokkenen onzeker is vanuit het standpunt van de openbare orde en veiligheid moet worden geweigerd niet willekeurig of onredelijk. De verwerende partij spreekt ten slotte tegen dat alleen in Vlaamse provincies aan vergunningaanvragers de vraag wordt gesteld naar de zogenaamde “toegevoegde waarde” van een wapen.

6. In de laatste memorie herhaalt de verwerende partij dat artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet niet wordt geschonden als de opgegeven wettige reden wordt geverifieerd op haar waarheidsgehalte. Die verificatie maakt volgens de verwerende partij deel uit van haar algemene beoordelingsbevoegdheid en van die van de provinciale wapendiensten. Het komt dan ook aan verzoeker toe om niet alleen een wettige reden in te roepen, maar om deze ook te bewijzen, wat te dezen niet is gebeurd.

Beoordeling

7. Artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet luidt:

“De vergunning wordt slechts verleend aan personen die voldoen aan de volgende voorwaarden:

[...]

9° een wettige reden opgeven voor de verwerving en het voorhanden hebben van

het betrokken wapen en de munitie. Het type wapen moet overeenstemmen met de reden waarvoor het gevraagd wordt. Deze wettige redenen zijn, onder de door de Koning bij in Ministerraad overlegd besluit te bepalen voorwaarden:

[...]

b) het sportief en recreatief schieten;

[...].”

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 29 december 2006 bepaalt:

“Art. 2. De voorwaarden waaronder de in artikel 11, § 3, 9°, van de Wapenwet opgesomde redenen, waarvan er een of meerdere moeten ingeroepen worden als wettige redenen voor het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig vuurwapen, kunnen worden aangenomen, zijn:

[...]

2° voor reden b), het voorleggen van een geldige sportschutterslicentie of schriftelijke bewijzen van vroegere deelname aan dergelijke activiteiten, en het wapen uitsluitend voor deze reden of reden f) gebruiken;

[...].”

Uit deze bepalingen volgt dat, in hoofde van de houder van een geldige sportschutterslicentie, het voorleggen van een geldige sportschutterslicentie en het uitsluitend gebruik van het wapen voor de wettige reden “sportief en recreatief schieten”, volstaan om te doen blijken van de wettige reden “sportief en recreatief schieten” voor het verwerven en het voorhanden hebben van het betrokken wapen en munitie.

8. In zijn vergunningsaanvraag beroept verzoeker zich op de wettige reden “sportief en recreatief schieten” zoals vermeld in artikel 11, § 3, eerste lid, 9°, van de wapenwet. Verzoeker heeft daartoe een geldige sportschutterslicentie neergelegd geldig voor onder meer de categorie waaronder het wapen valt waarvoor de vergunning wordt aangevraagd. Voorts wordt niet betwist dat het om een wapen gaat waarvan het type overeenstemt met de wettige reden waarvoor verzoeker de vergunning heeft aangevraagd, noch wordt betwist dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 11, § 3, eerste lid, 9°, van de wapenwet en artikel 2, 2°, van het koninklijk besluit van 8 juni 2006.

Geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling machtigt de minister van Justitie of zijn gemachtigde om aan een sportschutter die aan de voormelde wettelijke en reglementaire voorwaarden voldoet, ter evaluatie van de aangevoerde wettige reden, de afgifte van de vergunning afhankelijk te stellen van bijkomende voorwaarden van het voorleggen van het bewijs dat verzoeker regelmatig met het wapen gaat schieten, van het aantonen dat het type wapen nuttig kan worden gebruikt voor de ingeroepen wettige reden of van het aantonen van de toegevoegde waarde van het wapen.

9. De argumenten van de verwerende partij leiden niet tot een andere conclusie. De omstandigheid dat, zoals de verwerende partij betoogt, verzoeker aan de gouverneur en in het beroepschrift weigerde bijkomende uitleg te verschaffen over het gebruik van het wapen waarvoor de vergunning werd gevraagd, is niet relevant nu de geëiste uitleg betrekking heeft op een bijkomende, onwettig bevonden, voorwaarde in de zin als hiervoor is vastgesteld. Wat het aangevoerde gevaar voor de openbare orde betreft, blijkt dat dit is gekoppeld aan de twijfels van de verwerende partij omtrent de ingeroepen wettige reden. Gelet op wat hiervoor is gebleken, is die evaluatie door de verwerende partij van verzoekers wapenbezit en vergunningsaanvragen in het licht van een mogelijk gevaar voor de openbare orde te dezen dan ook niet relevant.

10. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 13 februari 2014 inzake het beroep van verzoeker tegen het besluit van de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant d.d. 19 juli 2013.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig september tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniel Moons,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Geert Debersaques